

สรุปผลการวิจัย อภิปราย ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ก. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา
2. เพื่อศึกษาวิธีแก้ปัญหทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา และทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูและนักเรียนจำแนกตามเพศต่อการแก้ปัญหทางวินัยของนักเรียน.
4. เพื่อศึกษา เปรียบเทียบข้อมูลของการปฏิบัติจริงกับความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหทางวินัยของนักเรียน

ข. วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ
 - 1.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาปัญหาและวิธีแก้ปัญหทางวินัยของนักเรียนคือครู จำนวน 416 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหทางวินัยของนักเรียน คือครูจำนวน 832 คน และนักเรียนจำนวน 1,456 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ได้มานี้เป็นครูและนักเรียนในจังหวัดสมุทรสงคราม, ราชบุรี และ ประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้วิธีการสุ่ม 3 ขั้นตอน (Three-stage Sampling Technique)

และใช้สูตร Optimum Allocation ในการคำนวณจำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 3 ชุด

2.1 แบบสังเกตปัญหา

2.2 แบบสัมภาษณ์ครู

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหาทางวินัย
ของนักเรียน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ใช้การแจกแจงร้อยละและการหาค่าเฉลี่ย

3.2 ใช้วิธีแปลงค่าร้อยละให้เป็นแองกูลาร์สกออร์ (Angular Scores)
แล้วทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ตัวประกอบ (Two-Way
Analysis of Variance) เพื่อทำการทดสอบความแตกต่างของ
ร้อยละครูและนักเรียนที่มีความเห็นต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน
ตามเพศ

3.3 ทดสอบความแตกต่างรายคู่ ด้วยวิธีการของเชอร์เฟ (Scheffe's
method)

ค. ข้อค้นพบที่สำคัญ

1. ปัญหาทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรม
สามัญศึกษา จำแนกได้เป็น 4 ประเภท

1.1 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง

1.2 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง

1.3 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน

1.4 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน

1.1 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง เรียงตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิด

ขึ้นจากมากไปน้อย คือ การหนีโรงเรียน (35.31%), การขาดเรียนบ่อย ๆ (30.77%),
การทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย (27.62%), การเล่นการพนัน (4.55%), การติด

ยาเสพติด(1.05%) และการลักขโมย (0.70%) ตามลำดับ

1.2 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง เรียงตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากมากไปน้อย คือ การแต่งกายผิดระเบียบ (31.31%), การมาโรงเรียนล่าช้าบ่อยครั้ง (30.58%), การลุ่มพูหรือ (17.58%), การไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียน (8.12%), การไม่รักษาทรัพย์สินของโรงเรียน (6.94%) และการหลีกเลี่ยงเข้าแถวเคารพธงชาติ (5.47%) ตามลำดับ

1.3 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน เรียงตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากมากไปน้อย คือ การมีกิริยาวาจาไม่ดี (15.78%), การไม่มีสัมมาคารวะ (15.45%), ความลึกลับ (15.19%), ความเกียจคร้าน (8.69%), ความขัดแย้ง (7.91%), ความลุ่มพูหรือ (6.72%), ความเกร (6.12%), ความเห็นแก่ตัว (4.33%), ความทะเลาะวิวาท (4.07%), ความไม่ซื่อสัตย์ (3.28%), การขัดคำสั่ง (3.09%), ความละเพร่า (3.06%), ความดื้อ (2.95%), ความโกรธ (2.87%) และความหยิ่งจองหอง (0.67%) ตามลำดับ

1.4 พฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน เรียงตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากมากไปน้อย คือ การไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ (40.10%), ความไม่สนใจเรียน (34.38%), การคัดลอกงานผู้อื่น (11.43%), การหนีเรียน (9.74%) และการทรงง่วนว่ามีความรู้ดีกว่าครู (4.35%) ตามลำดับ

2. วิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา

2.1 วิธีแก้ปัญหามาตามพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง นั้น

ปัญหาหนีโรงเรียน แก้โดยการเรียกมาพบส่วนตัว ตามล่าเหตุ ถ้าไม่เพียงพอจึงลงโทษให้ลาบจ่า สูงสุด (57.43%) แก้โดยวิธีร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เช่นหนีโรงเรียนเพราะผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ ก็ร่วมมือกันอบรมและให้ความอบอุ่นน้อยที่สุด (2.97%)

ปัญหาขาดเรียนบ่อย ๆ แก้โดยร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เช่นเด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนที่ขยัน สูงสุด (78.41%) แก้โดยวิธีติดต่อผู้ปกครอง

ขาดเรียนเกิน 7 วันโดยไม่มาติดต่อกับทางโรงเรียนคัดชื่อออก น้อยที่สุด (6.82%)

ปัญหาทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย แก้โดยการให้ปรับความเข้าใจกันส่วนตัวและลงโทษตามความหนักเบา แต่ประกาศเหตุการณ์นี้โดยไม่ระบุชื่อ เพื่อไม่ให้เด็กเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง สูงสุด (60.76%) แก้โดยการเรียกมาชี้ผลเสียของการกระทำให้รู้สึกผิดใจระงับความโกรธ การให้อภัย ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ น้อยที่สุด (1.27%)

ปัญหาติดยาเสพติด แก้โดยพบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษาและให้ลาออกไป และแก้โดยวิธีพบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษาแล้วแก้ปัญหาตามสาเหตุ เมื่อหายแล้วให้กลับมาเรียนต่อ เกิดขึ้นเท่ากันวิธีละ 1 ราย (50.00%)

ปัญหาเล่นการพนัน แก้โดยการอบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้หลายจำและภาคทัณฑ์ สูงสุด (61.54%) และแก้โดยการอบรมชี้แจงให้เห็นโทษแจ้งให้ผู้ปกครองทราบและภาคทัณฑ์ น้อยที่สุด (15.38%)

ปัญหาลักขโมย แก้โดยการพบผู้ปกครองขุดไช้ของคืน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์ พร้อมแก้ปัญหาตามสาเหตุไม่ลงโทษ และแก้โดยการพบผู้ปกครองให้ขุดไช้ของคืน ลงโทษเขียนและภาคทัณฑ์ เกิดขึ้นเท่ากันวิธีละ 1 ราย (50.00%)

2.2 วิธีแก้ปัญหาตามพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรงนั้น

ปัญหามาโรงเรียนสายบ่อยครั้ง แก้โดยวิธีร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหา เช่นบ้านอยู่ไกลก็ให้ปรับตัวมากขึ้น มากที่สุด (39.13%) และแก้โดยวิธีลงโทษเท่า ๆ กันทุกคน เพราะถือว่าทำผิดระเบียบของโรงเรียน น้อยที่สุด (23.67%)

ปัญหาแต่งกายผิดระเบียบ เช่นผมยาว เป็นต้น แก้ปัญหาโดยการเรียกออกมาจากแถว ลงโทษหลังจากที่นักเรียนอื่นเข้าห้อง โดยการกร้อนผมหรือเขียน มากที่สุด (63.68%) และโดยวิธีตรวจตราอยู่เสมอ พบผู้ทำผิดระเบียบก็ชี้แจงและเปิดโอกาสให้แก้ไขบันทึกความผิดไว้และภาคทัณฑ์ น้อยที่สุด (11.79%)

ปัญหาหลีกเลี่ยงเข้าแถวเคารพธงชาติ แก้ปัญหาโดยการถามเหตุผลแก้ตามสาเหตุ เช่นไม่สบายหรือเป็นเพราะเหตุอื่นด้วย ถ้าไม่มีเหตุอันควรก็ชี้แจงถึงผลเสียให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติอีก ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ (83.78%) และแก้โดยวิธีถามเหตุผล

ไม่มีเหตุอันควรส่งลงโทษเขียน น้อยที่สุด (16.22%)

ปัญหาลู่บพหุรี แก้ปัญหาโดยเรียกมาพบส่วนตัว ชี้แจงผลเสียของการกระทำและลงโทษให้หลายจำ มากที่สุด (72.27%) และแก้โดยเรียกมาลงโทษหน้าแถว เพื่อไม่ให้คนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง น้อยที่สุด (1.68%)

ปัญหาไม่รักษาทรัพย์สินของโรงเรียน แก้ปัญหาโดยวิธีขังของและชี้แจงอบรมให้ทำงานเกี่ยวกับส่วนรวมหรือการละเมิดสิ่งของ มากที่สุด (70.21%) และโดยวิธีขังของและลงโทษ ในฐานะทำลายทรัพย์สินของโรงเรียนเสียหาย น้อยที่สุด (2.13%)

ปัญหาไม่ให้ความร่วมมือ ในกิจกรรมของโรงเรียน แก้ปัญหาโดยเรียกมาพบส่วนตัว ชี้แจงอบรมและให้ทำงานขุดเขยและเขียนพอดควร มากที่สุด (49.09%) และโดยวิธีเรียกออกมาจากแถว ลงโทษเขียนในฐานะไม่ให้ความร่วมมือ น้อยที่สุด (9.09%)

2.3 วิธีแก้ปัญหาตามพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหา ที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียนนั้น

ปัญหาการไม่มีสัมมาคารวะ แก้ปัญหาโดยวิธีให้ครูประจำชั้นหรือครูที่ใกล้ชิดช่วยอบรม มากที่สุด (42.03%) และแก้ปัญหาโดยวิธีลดเลขประจำตัวประจำศักราชหน้าแถว พร้อมอบรมชี้แจงนักเรียนอื่น ๆ ด้วย น้อยที่สุด (3.62%)

ปัญหาความเกียจคร้าน แก้ปัญหาโดยวิธีเรียกนักเรียนมาอบรมชี้แจงแล้วมอบงานเดิมพร้อมงานใหม่ให้ทำเพิ่มอีกพอดควร มากที่สุด (57.08%) และแก้โดยวิธีชี้ให้เห็นผลเสียของความเกียจคร้าน ปลอบใจให้กำลังใจ ลดงานลงบ้าง เพิ่มงานมากขึ้นเมื่อเห็นนักเรียนดีขึ้น น้อยที่สุด (19.74%)

ปัญหาความล่กปรก แก้ปัญหาโดยวิธีครูฝึกหัดให้นักเรียนเกิดความขยันทำความสะอาด เมื่อสั่งอะไรไปแล้วก็ตรวจตราให้นักเรียนทำตาม พบนักเรียนคนไหนทำงานล่กปรกหรือทิ้งเศษกระดาษ ก็ทำการตักเตือนเป็นการส่วนตัว แล้วแก้ไขให้เรียบร้อย กรณีของความสะอาดห้องเรียน เดินตรวจตราในตอนเช้า แล้วระบุสิ่งต้องแก้ไขทันทีที่พบบนกระดานดำ แล้วกลับมามตรวจใหม่อีกครั้ง (76.91%) และแก้ไขโดยวิธีว่ากล่าวตักเตือน กรณีที่ทำงานไม่สะอาดหรือทิ้งเศษกระดาษให้ทำให้เรียบร้อยหรือเก็บไปทิ้งถังขยะเสีย กรณีความสะอาดห้องเรียน จะประกาศให้นักเรียนอื่นทราบหน้าแถวในตอนเช้า โดยระบุชื่อห้องและช้อบกวพรอง

พร้อมอบรมแก้ไข (23.09%)

ปัญหาความรู้ย่ำแย่ แก้โดยวิธีฝึกให้นักเรียนเป็นคนประหยัด เช่น ให้นำกากอมลินหรือวัสดุการสะสม เช่น ส้มแฉล้ม และอบรมซีแฉล้มจนถึงการรู้จักถนอมใช้ของและเครื่องแต่งกายมีค่าไม่ให้ระดับประตมาโรงเรียน (66.67%) และแก้ไขโดยวิธีว่ากล่าวนักเรียนทันทีที่พบ บังคับไม่ให้นักเรียนเป็นคนใช้จ่ายย่ำแย่ กรณีที่ระดับประตมาของมีค่ามาโรงเรียน ก็รีบเสียและจะคืนให้เมื่อมีผู้ปกครองมาขอรับคืน (33.33%)

ปัญหาความเกเร แก้โดยวิธีดูตามล่าเหตุว่ามาจากอะไร เช่นมาจากสัญชาตญาณการต่อสู้หรือนิสัย ก็แก้ตามล่าเหตุนั้น ๆ มากที่สุด (51.22%) และแก้ไขวิธีว่ากล่าวทันทีที่พบ และคาดโทษ น้อยที่สุด (12.20%)

ปัญหาความเห็นแก่ตัว แก้โดยวิธีว่ากล่าวทันทีที่พบและให้ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น (82.76%) และโดยวิธีเรียกมาพบส่วนตัว ผูกอบรมให้ทำงานที่ต้องการความช่วยเหลือและประกาศยกย่อง (17.24%)

ปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ (ความเท็จ) แก้โดยวิธีครูลอบถามนักเรียนว่าทำผิดหรือไม่ เมื่อนักเรียนยอมรับผิด ถามว่าจะให้ครูลงโทษอย่างไร ลงโทษพอสมควร มากที่สุด (42.05%) และแก้ไขวิธีชี้แจงอบรมให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ และครูแสดงความสำเร็จในการเชื่อถือเด็กช่วยขณะหนึ่ง จนเด็กกลับตัวได้ น้อยที่สุด (17.04%)

ปัญหาการขัดคำสั่ง แก้โดยวิธีถามเหตุผล เมื่อไม่มีเหตุผลเพียงพอสั่งลงโทษเฉยๆ มากที่สุด (44.68%) และโดยวิธีผูกอบรมนักเรียนอยู่เสมอ โดยพานักเรียนไปเห็นตัวอย่างที่ดีในชุมชน และเตือนนักเรียนอยู่บ่อย ๆ อาจเตือนด้วยสายตา ปากหรือท่าทาง และครูควรชมเชยนักเรียนที่พูดจาไพเราะ น้อยที่สุด (19.86%)

ปัญหาความทะเล่ดั่งดั่ง แก้โดยวิธีแก้ไขโดยทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูดชี้แจงให้รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้มันไกลคนที่เรียบร้อยไม่ให้ผู้นิยมในความทะเล่ดั่งและอื่น ๆ มากที่สุด (51.90%) และแก้ไขวิธีเรียกมาพบพร้อมอบรมตักเตือนและลงโทษพอสมควร น้อยที่สุด (5.06%)

ปัญหาความโกรธ แก้โดยวิธีครูดูว่ากล่าวนักเรียนที่แสดงนิสัยอย่างนี้ออกมาและลงโทษเพื่อไม่ให้นักเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง มากที่สุด (53.77%) และแก้ไขวิธีครู

แสดงความไม่สนใจ เมื่อนักเรียนผู้นั้นทำรุนแรง เรียกมาอบรมชี้แจงและลงโทษในห้องพักครู น้อยที่สุด (1.90%)

ปัญหาความตื้อ แก่โดยวิธีครูว่ากล่าวและอบรมชี้แจง ถ้ายังตื้ออยู่ ลงโทษพอควร มากที่สุด (35.78%) และโดยวิธีค่อย ๆ แก่ไปตามขั้นตอน คือให้เด็กรู้สึกฟังตนเอง ทำอะไรได้ด้วยตนเอง เพราะความตื้อเกิดจากการพะเน้าพะนอจนเคยตัว น้อยที่สุด (9.18%)

ปัญหาความขัดแย้ง แก่โดยวิธี ถ้าเกิดกับครู ดูว่าครูมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอแก่ที่ครู ถ้าเกิดขึ้นกับนักเรียนชี้แจงตักเตือน ไม่ลงโทษ (40.28%) และโดยวิธีฝึกอบรมนักเรียน ให้มีการเคารพในเหตุผล รู้จักระงับอารมณ์ และเคารพความคิดเห็นผู้อื่น น้อยที่สุด (27.78%)

ปัญหาความสะเพร่า แก่โดยวิธีฝึกนักเรียนให้เกิดความรอบคอบในการทำงานที่สะอาดและพิถีพิถัน อย่าทำอะไรหว่าด ๆ เมื่อครูสั่งงานไปแล้วต้องตรวจตราติดตามให้นักเรียนทำตาม (69.51%) และแก้โดยวิธีสั่งให้นักเรียนแก้ไขงานชิ้นนั้นใหม่ 2 เท่าพร้อมชี้แจงให้นักเรียนในห้องฟัง ไม่เอ่ยชื่อเพื่อนักเรียนจะได้ระมัดระวัง (30.49%)

ปัญหาความหยิ่งจองหอง แก่โดยวิธีครูดูว่ากล่าวนักเรียนทันที เมื่อพบนักเรียนแสดงอาการหยิ่ง และไม่สนใจนักเรียนผู้นั้นจนกว่าจะดีขึ้น มากที่สุด (38.89%) และโดยวิธีครูตักเตือนให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกโทษของความหยิ่งด้วยตนเอง น้อยที่สุด (5.55%)

2.4 วิธีแก้ปัญหามาตามพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน

ปัญหาความไม่สนใจเรียน แก่โดยจับตาดูนักเรียนคนนั้นเล่นมอ และครูต้องรู้สึกใช้คำถามกับนักเรียนผู้นั้นบ่อย ๆ เพื่อปลุกให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกตัวเล่นมอ มากที่สุด (31.85%) และโดยวิธีครูตรวจดูที่ตัวครูก่อน ว่าใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ ลงโทษเด็กมากเกินไปหรือเปล่า พบแล้วจึงแก้ไขตามสาเหตุนั้น ๆ (7.03%)

ปัญหาการคัดลอกงานผู้อื่น แก่โดยวิธีครูดูว่านักเรียนทันที และให้งานแก่นักเรียนผู้นั้นเพิ่มเติมเป็นการลงโทษไปในตัว มากที่สุด (48.60%) และโดยวิธีปล่อยให้ลอกและให้ลอกด้วยความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจให้มาถาม น้อยที่สุด (5.63%)

ปัญหาการหนีเรียน แก่โดยวิธีลงโทษนักเรียนในห้องเรียน ไม่ให้

นักเรียนอื่นเอาอย่าง มากที่สุด (53.72%) และโดยวิธีดูสำเหตุที่ตัวครูก่อน ว่าวิธีการสอน การอบรม การควบคุมชั้นเหมาะสมสมควรเพียงใด แล้วตัดแปลงแก้ไขให้ดีขึ้น เช่นการสอนไม่ดี เด็กไม่เข้าใจ ก็สอนเพิ่มเติม น้อยที่สุด (9.09%)

ปัญหาการทรงงานว่ามีความรู้ดีกว่าครู แก้ปัญหาโดยวิธีครูไม่ตอบคำถาม นักเรียนผู้นั้นในทันที แต่พยายามชักจูงนักเรียนผู้นั้นหาคำตอบเองได้ มากที่สุด (44.44%) และโดยวิธีเรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วนตัว อบรมชี้แจงการกระทำและลงโทษพอควร น้อยที่สุด (3.71%)

ปัญหาการไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ แก้โดยวิธีตั้งอยู่ในความเมตตาไม่รีบสอน สอนทวนอยู่เสมอ และพยายามทำให้บทเรียนง่าย มากที่สุด (36.14%) และโดยวิธีครูช่วยเหลืออยู่แล้ว เห็นว่านักเรียนผู้นั้นไปไม่ไหวจริง ๆ ส่งชี้แนะให้นักเรียนผู้นั้นไปเรียนทางด้านอื่นหรือไปประกอบอาชีพดีกว่า (4.62%)

2.5 วิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนจากปัญหาทั้ง 4 ประเภทสรุปได้ว่ามี

3 ลักษณะ

ลักษณะที่ 1 การใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาตามลำเหตุ การอบรมชี้แจง ตักเตือน โดยไม่ทำให้นักเรียนเกิดความขงคับใจ ไม่ใช้ การลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้

ลักษณะที่ 2 การใช้เหตุผลควบคู่กับกำสั่งและอำนาจ โดยการชี้แจง อบรม การว่ากล่าว การลงโทษอย่างพอเหมาะพอควร โดยไม่เป็นตัวอย่างของกลุ่ม

ลักษณะที่ 3 การใช้กำสั่งและอำนาจมากกว่าเหตุผล โดยการใช้ อารมณ์แก้ปัญหา การใช้ว่ากล่าวกว่ากล่าวนักเรียน การ แก้โดยการทำให้เกิดผลเสียแก่นักเรียนภายหลัง รวมทั้ง การลงโทษโดยความเห็นของครูฝ่ายเดียวและเป็นตัวอย่าง ของกลุ่ม ทำให้นักเรียนเกิดความขงคับใจ

จาก 3 ลักษณะนี้พบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาแก้ปัญหาโดยลักษณะที่ 1 มากที่สุด (49.94%) อันดับรองลงไปคือการแก้ปัญหาโดยลักษณะที่ 2 (38.49%) และลักษณะที่ 3

(11.57%) ตามลำดับ โดยสรุปการแก้ปัญหาตามประเภทของพฤติกรรมนักเรียนใน 3 ลักษณะ ได้ดังนี้

2.5.1 วิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรงนั้นโรงเรียนมัธยมศึกษาใช้วิธีแก้ปัญหาเรียงจากมากไปน้อยคือ แก้ปัญหาตามลักษณะที่ 2 (44.92%) ลักษณะที่ 1 (33.33%) และลักษณะที่ 3 (21.75%) ตามลำดับ

2.5.2 วิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรงนั้นโรงเรียนมัธยมศึกษาใช้วิธีแก้ปัญหาเรียงจากมากไปน้อยคือ แก้ปัญหาตามลักษณะที่ 2 (37.37%) ลักษณะที่ 1 (34.42%) และลักษณะที่ 3 (28.21%) ตามลำดับ

2.5.3 วิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียนนั้น โรงเรียนมัธยมศึกษาใช้วิธีแก้ปัญหาเรียงจากมากไปน้อยคือ แก้ปัญหาตามลักษณะที่ 1 (53.62%), ลักษณะที่ 2 (40.04%) และลักษณะที่ 3 (6.34%) ตามลำดับ

2.5.4 วิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอนนั้น โรงเรียนมัธยมศึกษาใช้วิธีแก้ปัญหาตามลักษณะที่ 1 (54.27%), ลักษณะที่ 2 (34.30%) และลักษณะที่ 3 (11.43%) ตามลำดับ

3. ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษาในรูปเห็นด้วย (70% ขึ้นไป) ตามปัญหา 4 ประเภทคือ

1. ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง มี 6 ปัญหาย่อย ๆ คือ

1.1 ปัญหาหนีโรงเรียน ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) เรียกมาพบส่วนตัวชี้แจงตักเตือนและภาคทัณฑ์ (98.79%และ90.45% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่นหนีโรงเรียน เพราะผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่ ก็ร่วมมือกันอบรมและให้ความอบอุ่น (99.75% และ 72.66% ตามลำดับ)

1.2 ปัญหาขาดเรียนบ่อย ๆ ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามสาเหตุ เช่นเด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนที่ขยัน เป็นต้น (90.26% และ 83.45% ตามลำดับ) รองลงไป (2) พบผู้ปกครองและลงโทษเขียน

เมื่อไม่มีเหตุอันควร (79.21% และ 58.24% ตามลำดับ)

1.3 ปัญหาทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) ให้นักเรียนปรับความเข้าใจกัน และลงโทษตามความหนักเบา นำเหตุการณ์นี้ไปอบรมนักเรียนอื่น ๆ โดยไม่ระบุชื่อผู้กระทำผิด เพื่อไม่ให้นักเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง (86.54% และ 90.45% ตามลำดับ) รองลงไป (2) เรียกมาชี้ผลเสียของการกระทำให้รู้สึกผิดใจ ระบุการโกรธ การให้โทษ ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ (76.92% และ 81.79% ตามลำดับ)

1.4 ปัญหาติดยาเสพติด ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุดคือ พบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษาและร่วมมือแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เช่น นักเรียนขาดความอบอุ่น ครูและผู้ปกครองให้ความเป็นกันเองกับนักเรียนมากขึ้น เป็นต้น เมื่อหายแล้วให้กลับมาเรียนต่อ (95.07% และ 90.04% ตามลำดับ)

1.5 ปัญหาเล่นการพนัน ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ แจ้งผู้ปกครองทราบและภาคทัณฑ์ (91.35% และ 85.92% ตามลำดับ) รองลงไป (2) อบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้ลาบจำ (82.81% และ 77.67% ตามลำดับ)

1.6 ปัญหาสักรายโมย ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด คือ พบผู้ปกครองขจัดขยะของคืน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์ พร้อมแก้ปัญหาตามล่าเหตุ เช่น เด็กขาดแคลนเงิน ก็ให้ช่วยเหลือสหกรณ์โรงเรียน ห้องสมุด ทางโรงเรียนตอบแทนด้วยอาหารกลางวัน เป็นต้น ไม่ลงโทษ (82.81% และ 77.67% ตามลำดับ)

2. ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง มี 6 ปัญหาย่อย คือ

2.1 ปัญหามาโรงเรียนสายบ่อยครั้ง ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) ร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหา เช่น บ้านอยู่ไกลก็ให้ปรับส้วมมากขึ้น (92.67% และ 85.92% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ลงโทษไม่เท่ากัน โดยดูเหตุของแต่ละคนประกอบ (86.54% และ 80.15% ตามลำดับ)

2.2 ปัญหาแต่งกายผิดระเบียบ ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) ตรวจตรานักเรียนอยู่เลื่อม พบผู้ทำผิดระเบียบก็ชี้แจงและเปิดโอกาสให้แก้ไข

ถ้าทำหลาย ๆ ครั้งก็ลดลงตามขั้นตอน (100% และ 96.22% ตามลำดับ) รองลงไป

(2) เรียกนักเรียนออกมานอกแถว มารับใบบันทึกความผิด เพื่อไปแก้ไขและมาตุผล (88.94% และ 84.24% ตามลำดับ)

2.3 ปัญหาหลักเสียงเข้าแถวเคารพธงชาติ ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด คือดูเหตุผลของนักเรียน เมื่อไม่มีเหตุผลอันควรจึงชี้แจงผลเสีย และให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติผิด ถ้ายังประพฤติผิดอีกโทษ (86.54% และ 88.80% ตามลำดับ)

2.4 ปัญหาสูบบุหรี่ ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) เรียกมาพบส่วนตัว ชี้แจงผลเสียของการกระทำ ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติผิด ไม่ลงโทษ แต่ภาคทัณฑ์ไว้ (95.07% และ 75.21% ตามลำดับ) รองลงไป (2) เรียกมาพบส่วนตัว ชี้แจงผลเสียของการกระทำและลงโทษให้หลายจำ (75.60% และ 70.60% ตามลำดับ)

2.5 ปัญหาไม่รักษาทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด คือ ให้อัดใจของและอบรมชี้แจง ให้ทำงานเกี่ยวกับส่วนรวมหรือการละเมิดสิ่งของ (76.80% และ 80.97% ตามลำดับ)

2.6 ปัญหาไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมของโรงเรียน ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด คือชี้ให้เห็นประโยชน์ของกิจกรรม และมอบให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น ไม่ลงโทษ (97.47% และ 88.80% ตามลำดับ)

3. ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุในระเบียบของโรงเรียน มี 15 ปัญหาย่อย คือ

3.1 ปัญหาไม่มีสัมมาคารวะ ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด คือให้ครูประจำชั้นหรือครูที่ใกล้ชิดช่วยอบรม (88.94% และ 95.95% ตามลำดับ)

3.2 ปัญหาเกียจคร้าน ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) แก้ปัญหาตามสาเหตุว่ามาจากอะไร เช่น สุขภาพไม่สมบูรณ์ โง่งหรือฉลาดจนเกินไป การล่อนของครูไม่ดีหรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ (96.27% และ 87.57% ตามลำดับ) รองลงไป

(2) ชี้ให้เห็นผลเสียของความเกียจคร้าน ปล่อยให้และลดงานเด็กลงบ้าง เพิ่มงานให้เมื่อเห็นว่าดีขึ้น (76.80% และ 79.74% ตามลำดับ)

3.3 ปัญหาความล้าปรก ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด คือฝึกให้นักเรียนเกิดขยันทำความสะอาด ครูสั่งอะไรไปให้ติดตามผลงานนั้น (98.79% และ 92.44% ตามลำดับ)

3.4 ปัญหาสุ่ยสุ่ย ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด คือฝึกให้นักเรียนเป็นคนประหยัดและอบรมนักเรียนอยู่เสมอ (97.47% และ 97.46% ตามลำดับ)

3.5 ปัญหาความเกเร ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) ดูว่ามาจากสาเหตุอะไร แล้วแก้ตามสาเหตุนั้น ๆ เช่นมาจากสัญญาตัญญาการต่อสู้อหรือมาจากนิสัย (91.35% และ 92.10% ตามลำดับ) รองลงไป (2) เรียกพบส่วนตัวอบรมชี้แจงและลงโทษตามกรณี (87.74% และ 79.73% ตามลำดับ)

3.6 ปัญหาเห็นแก่ตัว ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) ฝึกอบรมให้ทำงานเพื่อสังคม และประกาศยกย่อง (93.51% และ 75.62% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ว่ากล่าวนักเรียนผู้นั้นในที่ และให้ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น (85.34% และ 77.27% ตามลำดับ)

3.7 ปัญหาไม่ซื่อสัตย์ ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) อบรมชี้แจงให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ จะไม่มีใครเชื่อถือและคบค้าสมาคมด้วย ครูเสียใจอย่างยิ่งและไม่พอใจที่นักเรียนทำอย่างนั้น (84.13% และ 74.31% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ชี้แจงให้เห็นผลเสียของความไม่ซื่อสัตย์ และครูแสดงความเสื่อมในการเชื่อถือเด็กชั่วขณะหนึ่ง จนเด็กกลับตัวได้ (86.54% และ 71.84% ตามลำดับ)

3.8 ปัญหาขัดคำสั่ง ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) เรียกนักเรียนพบส่วนตัว ชี้แจงตามเหตุผล คาดโทษเมื่อนักเรียนผู้นั้นไม่มีเหตุอันควร (81.73% และ 70.19% ตามลำดับ) รองลงไป (2) แก้ตามสาเหตุที่ตัวครูก่อน ครูอาจมีลักษณะท่าทาง ความประพฤติไม่ดี และไม่ได้คบค้าสมาคมกับนักเรียนพอควร หรือนักเรียนมีเหตุผลอื่น (74.28% และ 72.25% ตามลำดับ)

3.9 ปัญหาภิกษาวาจาไม่ดี ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) ฝึกอบรมนักเรียนอยู่เสมอ โดยพานักเรียนไปเห็นตัวอย่างที่ดีในชุมชน และเตือนนักเรียนอยู่บ่อย ๆ อาจเตือนด้วยสายตา ปากหรือท่าทาง และครูควรชมเชยนักเรียนที่พูดจา

ไพเราะ (99.28% และ 91.68% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ครูเรียกนักเรียนไพเราะ
ส่วนตัว ชี้แจงอบรมการกระทำและคาถาโทษนักเรียนผู้นั้น (81.85% และ 93.20% ตามลำดับ)

3.10 ปัญหาที่ส่งต้งต้ง ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) ครูทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูดชี้แจงให้รู้สำนึกในภายหลัง หรือให้หนังสือเล่มที่เรียบร้อย
มาให้ผู้ชั้นนิยมในความทะนุถนอมและอื่น ๆ (92.67% และ 73.48% ตามลำดับ) รองลงไป

(2) เรียกมาพบส่วนตัว อบรมตักเตือนและคาถาโทษ (84.37% และ 70.19% ตามลำดับ)

3.11 ปัญหาที่มีความโกรธ ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) ครูหางานที่ต้องใช้ความอดทนให้ทำ และหาหนทางให้ได้คบค้าสมาคมกับคนอื่น ๆ (89.66%
และ 94.98% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ครูปลอบโยนก่อน แล้วจึงสอบถามสาเหตุพร้อม

อบรมชี้แจงโดยแนะนำให้เกิดถึงการที่เป็นไปแล้วในเวลาโกรธ จะทำให้นักเรียนผู้นั้นรู้สึกตัวได้ดี
(88.70% และ 92.92% ตามลำดับ)

3.12 ปัญหาที่มีความต้อ ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) ค่อย ๆ แก้อตามขั้นตอน คือให้เด็กรู้สึกพึ่งตนเอง ทำอะไรได้ด้วยตนเอง เพราะความ
ต้อเกิดจากการพะเน้าพะนอจนเคยตัว (87.74% และ 90.86% ตามลำดับ) รองลงไป

(2) สอบถามสาเหตุต่าง ๆ โดยคุยกับผู้ปกครองในเรื่องนี้ และร่วมมือกันแก้อ (86.54%
และ 72.53% ตามลำดับ)

3.13 ปัญหาที่มีความขัดแย้ง ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) ผูกนักเรียนเคารพเหตุผล รู้จักรับอารมณ์และเคารพความคิดผู้อื่น (86.78% และ
90.72% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ถ้าเกิดกับครู ดูว่าครูมีเหตุผลเพียงพอหรือไม่ ถ้าไม่เพียงพอ

แก่ที่ครู ถ้าเกิดขึ้นกับนักเรียนชี้แจงตักเตือน ไม่ลงโทษ (74.52% และ 87.56% ตามลำดับ)

3.14 ปัญหาที่มีความละเพร่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

คือ ผูกให้เกิดความรอบคอบในการทำงานที่ละเอียดและพิถีพิถัน อย่าทำอะไรหืด ๆ เมื่อครูสั่ง
งานไปแล้ว ต้องติดตามตรวจตราให้นักเรียนทำตาม (96.27% และ 91.16% ตามลำดับ)

3.15 ปัญหาที่มีความหือจองหอง ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) ตักเตือนนักเรียนให้รู้จักโทษของความหือจองด้วยตัวของนักเรียนเอง (72.35%
และ 86.13% ตามลำดับ) รองลงไป คือ (2) เรียกนักเรียนมาพบส่วนตัวและแก้เหตุขัด

แย้ง (84.37% และ 69.23% ตามลำดับ) (3) ครูวางอารมณ์เฉย ๆ ไร้อารมณ์ไม่ช่วยนักเรียน
จะเกรงกลัวและกระตือรือร้นไปเอง (70.79% และ 69.78% ตามลำดับ)

4. ปัญหาในพฤติกรรมในการเรียนการสอน มี 5 ปัญหาย่อย คือ

4.1 ปัญหาไม่สนใจเรียน ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) ครูตรวจดูที่ตัวครูก่อน ว่าใช้วิธีการที่เหมาะสมหรือไม่ ลงโทษเด็กมากเกินไปหรือเปล่า
พบแล้วจึงแก้ตามสาเหตุนั้น ๆ (93.87% และ 91.27% ตามลำดับ) รองลงไป คือ (2)
ครูอบรมชี้แจงให้นักเรียนรู้ถึงผลดีของความตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และให้รู้สึกรักการเรียน
ให้มากขึ้นอีก ถ้าจำเป็นลงโทษพอควร (84.25% และ 76.96% ตามลำดับ) (3) ครู
คอยสังเกตนักเรียนผู้นั้นเสมอ และรู้สึกใช้คำถามกับนักเรียนผู้นั้นบ่อย ๆ เพื่อปลูกให้นักเรียนผู้
นั้นรู้สึกตัวเสมอ (81.73% และ 70.46% ตามลำดับ)

4.2 ปัญหาคัดลอกงานผู้อื่น ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด

(1) ชี้แจงโทษของการคัดลอกงานผู้อื่นให้นักเรียนผู้นั้นฟัง เมื่อนักเรียนเข้าใจดีแล้ว พยายาม
ช่วยเหลือนักเรียนผู้นั้นให้มากกว่านักเรียนคนอื่น ๆ (84.37% และ 86.40% ตามลำดับ) รอง
ลงไป (2) ครูอบรมตักเตือนและลงงานนักเรียนผู้นั้นลงบ้าง และเพิ่มให้เมื่อนักเรียนผู้
นั้นดีขึ้น (74.28% และ 70.32% ตามลำดับ)

4.3 ปัญหาหนีเรียน ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1)

ครูดูสาเหตุที่ตัวครูก่อน ว่าวิธีการสอน การอบรม การควบคุมชั้นเหมาะสมเพียงใด แล้วตัดแปลง
แก้ไขให้ดีขึ้น เช่น การสอนไม่ดี ก็ตัดแปลงการสอนใหม่ เด็กไม่เข้าใจก็สอนเพิ่มเติมให้
(86.54% และ 85.92% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ครูเรียกนักเรียนผู้นั้นมาพบส่วน
ตัวอบรมชี้แจงการกระทำและลงโทษพอควร (78.24% และ 76.99% ตามลำดับ)

4.4 ปัญหาทรนงว่ามีความรู้ดีกว่าครู ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้

มากที่สุด คือครูไม่ตอบคำถามนักเรียนผู้นั้นในทันที แต่พยายามชักจูงนักเรียนผู้นั้นหาคำตอบเอง
ได้ (87.98% และ 79.73% ตามลำดับ)

4.5 ปัญหาการไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ

ครูและนักเรียนเห็นด้วยกับวิธีแก้มากที่สุด (1) ครูหาวิธีสอนในลักษณะเล่นปนเรียน จน
นักเรียนสนใจ พยายามทำบทเรียนให้ง่าย ประคับประคองชี้แจงนักเรียน ชี้แจงปัญหาโดยดีไม่ดู

(93.99% และ 96.02% ตามลำดับ) รองลงไป (2) ครูพบว่าช่วยเหลือแล้วนักเรียนไปไม่ได้จริง ๆ จึงแนะนำให้ไปเรียนทางด้านอื่น หรือไปประกอบอาชีพดีกว่า (93.87% และ 79.73% ตามลำดับ) (3) ครูเรียกนักเรียนผู้ที่มาล้นแถมเต็ม พยายามชี้แนะให้นักเรียนช่วยตัวเองให้มากขึ้น (74.87% และ 70.33% ตามลำดับ)

การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน จำแนกตามเพศนั้น ปรากฏว่า เพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นในรูป "เห็นด้วย" กับการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันที่ระดับ .01 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่แล้วปรากฏว่า ครูชายและนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับ .01 ส่วนครูชายและครูหญิง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับ .05

4. เปรียบเทียบข้อมูลของการปฏิบัติจริงกับความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน

วิธีแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง (50% ขึ้นไป) ครูและนักเรียนเห็นด้วย (70%

ขึ้นไป) มี 13 วิธี

(1) เป็นวิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง 5 วิธี คือ ปัญหา นักเรียนขาดเรียนบ่อย ๆ แก้โดยวิธีร่วมมือกับผู้ปกครองแก้ปัญหาตามลำเหตุ เช่น เด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนช่วย (78.41% - 90.26% และ 83.45% ตามลำดับ) ปัญหาทะเลวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย แก้โดยวิธี ให้ปรับความเข้าใจกันส่วนตัว และลงโทษตามความหนักเบา แต่ประกาศเหตุการณี่โดยไม่ระบุชื่อ เพื่อไม่ให้นักเรียนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง (60.76% - 86.54% และ 90.45% ตามลำดับ) ปัญหาติดยาเสพติด แก้โดยวิธีพบผู้ปกครองให้พานักเรียนไปรักษา และร่วมมือกันแก้ตามลำเหตุ เมื่อหายแล้วให้เรียนต่อ (50.00% - 95.07% และ 90.04% ตามลำดับ) ปัญหาเล่นการพนัน แก้โดยวิธีอบรมชี้แจงให้เห็นโทษ ลงโทษให้หลายค่าและภาคทัณฑ์ (61.54% - 82.81% และ 77.67% ตามลำดับ) ปัญหาลักขโมย แก้โดยวิธีพบผู้ปกครองขุดใจของกิน อบรมตักเตือนและภาคทัณฑ์ พร้อมแก้ปัญหาตามลำเหตุ ไม่ลงโทษ (50.00% - 87.74% และ 70.19% ตามลำดับ)

(2) เป็นวิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง มี 2 วิธี คือ ปัญหาหนีเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติ แก้โดยวิธี ถามเหตุผลแก้ตามลำเหตุ เช่น ไม่สบาย หรือเป็นเพราะเหตุอื่นด้วย ถ้าไม่มีสาเหตุอื่นควรก็ชี้แจงถึงผลเสีย ให้รับปากว่าจะไม่ประพฤติอีก

ไม่ลงโทษแต่ภาคทัณฑ์ไว้ (83.78%-86.54% และ 88.80% ตามลำดับ) ปัญหาไม่รักษาทรัพย์สิน
สมบัติของโรงเรียน แก้อโดยวิธี ชดใช้ของและชี้แจงอบรม และถามว่าจะให้ลงโทษโดยวิธีใด
ลงโทษตามสมควร 70.21%-76.80% และ 80.97% ตามลำดับ)

(3) เป็นวิธีแก้ปัญหามนุษยธรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่ระบุระเบียบของ
โรงเรียนมี 6 วิธี คือ ปัญหาความลักปรก แก้อโดยวิธี ครูฝึกให้นักเรียนเกิดความขยันทำ
ความสะอาด เมื่อสั่งอะไรไปแล้วก็ตรวจตราให้นักเรียนทำตาม พบนักเรียนคนไหนทำงาน
ลักปรกหรือทิ้งเศษกระดาษ ก็ทำการตักเตือนเป็นการส่วนตัว แล้วให้แก้ไขให้เรียบร้อย กรณี
ของความสะอาดห้องเรียน เดินตรวจตราในตอนเช้า แล้วระบุสิ่งที่ต้องแก้ไขทันทีที่พบบนกระดาน
ดำ แล้วกลับมาตรวจใหม่อีกครั้ง (76.91%-98.79% และ 92.44% ตามลำดับ) ปัญหาความ
ลุ่มๆ ลุ่ยๆ แก้อโดยวิธี ฝึกนักเรียนเป็นคนประหยัด เช่นให้ฝากเงินออมสินหรือรู้จักการสะสม
เช่นสะสมแสตมป์ อบรมชี้แจงอยู่เสมอถึงการรู้จักตนเองของใจและเครื่องแต่งกายมีค่าไม่ให้
ประดับมาโรงเรียน (66.67%-97.47% และ 97.46% ตามลำดับ) ปัญหาความเกรง แก้อ
โดยวิธี ดูตามสำเหตุว่ามาจากอะไร เช่นมาจากสัญญาตัญญาการต่อผู้หรือมาจากนิสัย ก็แก้ตาม
สำเหตุนั้น ๆ (51.11%-91.35% และ 92.10% ตามลำดับ) ปัญหาความเห็นแก่ตัว แก้อโดย
วิธี ว่ากล่าวทันทีที่พบ และให้ปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น (82.76%-85.34% และ 77.27% ตามลำดับ)
ปัญหาความทะเลาะวิวาท แก้อโดยวิธี แก้อโดยทำเป็นไม่สนใจ แต่พยายามพูดชี้แจงให้รู้สำนึก
ในภายหลัง หรือให้นั่งใกล้คนที่เรียบร้อย ไม่ให้ผู้อื่นนิยมในความทะเลาะและอื่น ๆ (51.90%-
92.67% และ 73.48% ตามลำดับ) ปัญหาความสะเพร่า แก้อโดยวิธี ฝึกให้เกิดความรอบ
คอบในการทำงานที่สะอาดและพิถีพิถัน อย่าทำอะไรหวัด ๆ เมื่อครูสั่งงานไปแล้ว ต้องตรวจ
ตราติดตามให้นักเรียนทำตาม (69.51%-96.27% และ 91.16% ตามลำดับ)

วิธีแก้ปัญหที่เกิดขึ้นไม่บ่อยครั้ง (ต่ำกว่า 50%) ครูและนักเรียนไม่เห็นด้วย
(70% ขึ้นไป) ๗ (9) วิธี

(1) เป็นวิธีแก้ปัญหามนุษยธรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาร้ายแรง 3 วิธี คือปัญหา
นักเรียนหนีโรงเรียน แก้อโดยวิธี เรียกมาลงโทษหน้าแถว เพื่อไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง
(16.83%-75.61% และ 78.84% ตามลำดับ) และวิธีลงโทษนักเรียนในห้องพักครูและประกาศ
ให้นักเรียนอื่น ๆ ทราบ โดยระบุชื่อ (4.95%-85.58% และ 84.07% ตามลำดับ) ปัญหาเล่น
การพนัน แก้อโดยวิธี เรียกมาลงโทษหน้าแถว และให้รับปากว่าจะไม่ปฏิบัติอีก (23.08%-71.99%

และ 73.35% ตามลำดับ)

(2) เป็นวิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรง 4 วิธี คือ ปัญหามาโรงเรียนสายบ่อยครั้ง แก้โดยวิธีลงโทษเท่า ๆ กันทุกคน เพราะถือว่าทำผิดระเบียบของโรงเรียน (23.67% - 80.53% และ 99.81% ตามลำดับ) ปัญหาลืบบุหรี่ แก้โดยวิธีเรียกมาลงโทษหน้าแถว เพื่อไม่ให้คนอื่นเอาเยี่ยงอย่าง (1.68% - 89.00% และ 85.93% ตามลำดับ) และโดยวิธีเปิดโอกาสให้ลုပ်ในห้อง โดยครูควบคุมเพื่อป้องกันการแพร่ขยายและพฤติกรรมอื่นที่ตามมา (2.52% - 92.79% และ 90.94% ตามลำดับ)

(3) เป็นวิธีแก้ปัญหาในพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอน 2 วิธี คือ ปัญหาการคัดลอกงานผู้อื่น แก้โดยวิธีครูดูว่านักเรียนคนที่ และให้งานแก่นักเรียนผู้นั้นเพิ่มเติม เป็นการลงโทษไปในตัว (48.60% - 75.84% และ 78.03% ตามลำดับ) ปัญหาการไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ แก้โดยวิธีครูด่ากล่าวนักเรียนที่ไม่เอาใจใส่ท่องบ่นบทเรียนแต่แรก ๆ สิ่งมีพื้นฐานไม่ดี พอถามอะไรก็ตอบไม่ได้ นักเรียนควรกลับไปแก้ไขตัวใหม่ (17.07% - 92.78% และ 90.80% ตามลำดับ)

อภิปราย

1. ปัญหาทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา นั้น ปัญหาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาอย่างร้ายแรง เป็นปัญหาเกี่ยวกับการหนีโรงเรียนมากที่สุด (35.31%) รองลงไป คือ การขาดเรียนบ่อย ๆ (30.77%) และ การทะเลาะวิวาทจนถึงทำร้ายร่างกาย (27.62%) ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน เป็นต้นว่า โรงเรียนไม่มีรั้ว ไม่มีสถานที่ให้นักเรียนได้พักผ่อนหย่อนใจ ไม่มีอุปกรณ์กีฬาอย่างพอเพียง ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ครูอาจใช้อารมณ์กับนักเรียน และเข้มงวดในระเบียบวินัยมากเกินไป รวมทั้งอาจเนื่องมาจากสิ่งยั่วยุภายนอก เช่น สถานะเรียงมัยต่าง ๆ เป็นต้น และความอยากเด่นอยากดัง ความรักพวกพ้องของนักเรียน ก็ทำให้เกิดปัญหาเกิดขึ้นได้เหมือนกัน ส่วนปัญหาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาไม่ร้ายแรงนี้ ปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกายผิดระเบียบเกิดขึ้นมากที่สุด (31.31%) รองลงไป คือ การมาโรงเรียนสายบ่อยครั้ง (30.58%) ที่เป็นเช่นนี้เพราะ นักเรียนอาจนิยมความโก้เก๋ ทำตามรสนิยม หลีกเลี่ยงจากการตรวจตราเครื่องแต่งกาย จึงทำให้มาโรงเรียนสาย บ้านอยู่ไกล ดันสาย รวมทั้งอาจช่วยผู้ปกครองทำงานบ้าน เป็นต้น ส่วนปัญหาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาที่ไม่

วิธีนี้ ในระเบียบของโรงเรียนนั้น ปัญหาเกี่ยวกับการมีอิริยาเวลาไม่ตี เกิดขึ้นมากที่สุด (15.78%) การไม่มีสัมมาคารวะ (15.45%) และความลักรุก (15.19%) เป็นต้น ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะสิ่งแวดล้อมทางบ้านหนึ่ง ทางโรงเรียนไม่ค่อยอบรมตราฝึกฝนอีกหนึ่ง ปัญหาความลักรุกส่วนใหญ่ มักเป็นนักเรียนไม่ทำเวร ชอบกึ่งเค่งขะในโรงเรียน เป็นต้น และปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอนนั้น เป็นปัญหาเกี่ยวกับการไม่ทำการบ้านส่ง เนื่องจากไม่เข้าใจบทเรียนดีพอ มากที่สุด (40.10%) รองลงไปคือความไม่สนใจเรียน (34.38%) ปัญหาชนิดนี้อาจเนื่องมาจากกฎแห่งกรรม คือการกระทำในอดีตของนักเรียนที่ไม่พัฒนาขึ้นมาในทางที่ดี เรียกว่าพื้นฐานความรู้ของนักเรียนไม่ดี หรืออาจเนื่องมาจากครูดู สอนเร็ว ไม่สนใจนักเรียน เรียนไม่รู้เรื่องและเกียจคร้าน เป็นต้น เกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เล้งี่ยม อินภิรมย์¹ ที่ได้ทำการวิจัยความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานครจำนวน 40 โรงเรียน พบว่า ปัญหาสำคัญทางวินัยของนักเรียนได้แก่ การหนีโรงเรียน การพูดปด ไม่สนใจเรียน การคัดโกง การทะเลาะวิวาท การลักขโมย การเกเร (ก้าวร้าว) การลุ่มพูหรี และยังพบอีกว่า ปัญหาที่ควบคุมลำบากที่สุดในโรงเรียนรัฐบาลย่อย ได้แก่ การหนีเรียน การพูดปด การลักขโมย การทะเลาะวิวาท ตามลำดับ ส่วนโรงเรียนรัฐบาลหญิงได้แก่ การคัดโกง ไม่สนใจเรียน หนีโรงเรียน ลักขโมย ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มานะ วีระไพฑูย์² และคณะได้ศึกษาสาเหตุแห่งความผิด ความผิดที่พบในโรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร คือแต่งกายไม่เรียบร้อย หนีเรียน และทะเลาะวิวาทกัน มาจากความอยากรัง ความอยากรื้อ ความอยากรดลองดู และความรักพวกพ้อง

¹ เล้งี่ยม อินภิรมย์, "การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ สังกัดพระนคร" (ปริญาณานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2503), หน้า 43-48

² มานะ วีระไพฑูย์ และคณะ, เยาวชนเปิดใจ (พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฉาปนกิจศพคุณแม่ไฮยร ชูสว่างลัดดี, 3 เมษายน 2524), หน้า 3

2. เกี่ยวกับการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา พบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนตามลักษณะที่ 1 มากที่สุด (49.94%) คือหมายความว่าครูในโรงเรียนใช้วิธีการอบรม, ตักเตือน, ชี้แจง แล้วหาวิธีแก้ไขโดยไม่ทำให้นักเรียนเกิดข้อยกข้องคับใจ แล้วจึงภาคทัณฑ์เอาไว้ ซึ่งเป็น การแก้ปัญหาที่ฝึกให้นักเรียนมีเหตุผล มีสิทธิเสรีภาพ สอดคล้องกับหลักประชาธิปไตยที่ เอ ดี ลินซ์ (A.D. Lindsay)¹ อ้างไว้ว่า ประชาธิปไตยควรตั้งบนรากฐานของการเคารพซึ่งกัน และกัน ทำให้ได้กฎเกณฑ์ของเสรีภาพและบรรลุนิติอิสระ ซึ่งเป็นวิธีการที่จะทำให้นักเรียน เป็นผู้ใหญ่ที่โตได้ในอนาคต วิธีแก้ปัญหารีนี้สอดคล้องกับทัศนะของ ลูชาตา สันทรเอม² ที่ว่า เมื่อเด็กฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน ครูควรใช้วิธีการอบรมสั่งสอน ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจ ตามหลักของเหตุผล มากกว่าที่จะใช้การลงโทษที่รุนแรง และยังสอดคล้องกับ สแตนลีย์³ ที่ได้ ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการที่ครูใช้แก้ปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก พบว่าครูชี้แจงให้เห็นถูกและผิด 33.4% ใช้วิธีเพิ่มและลดงานที่มอบหมายให้ทำ 22.5% ใช้วิธีหาสาเหตุว่าทำไมเด็กจึง ประพฤติเช่นนั้นแล้วนำมาแก้ไขใหม่ 14.6%

ส่วนวิธีแก้ปัญหที่รองลงไป คือครูแก้ปัญหาตามลักษณะที่ 2 (38.49%) คือใช้วิธีการ อบรมชี้แจงให้เห็นถูกผิดก่อนแล้วจึงลงโทษโดยไม่เป็นตัวอย่างของกลุ่มตามความเหมาะสมที่ นักเรียนผู้นั้นจะยอมรับ ซึ่งวิธีการนี้สอดคล้องกับหลักการใช้เผด็จการในประชาธิปไตย ซึ่ง จรุง ลูภาพ⁴ กล่าวว่า เผด็จการในประชาธิปไตยจะใช้ได้ต้องได้รับความร่วมมือจากประชาชน

¹A.D. Lindsay, The Essentials of Democracy (Philadelphia : University of Pennsylvania Press, 1929), p. 35-37

²ลูชาตา สันทรเอม, จิตวิทยาเด็ก (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แพรวศึกษา, 2516), หน้า 190-197

³William Oliver Stanley, Social Foundation of Education (New York : Deyden Press, 1955), p. 184-192

⁴จรุง ลูภาพ, หลักรัฐศาสตร์ (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514), หน้า 223

2 ประการคือ ประชาชนต้องมีความไว้มากขึ้นกว่าปกติ และยอมสละเสรีภาพบางประการ วิธีการแก้ปัญหานี้สอดคล้องกับความคิดของ ประสาท หลักศิลา¹ ที่กล่าวว่า ครูควรใช้วิธีการว่ากล่าวตักเตือนอบรมก่อน แล้วจึงมีการลงโทษในภายหลัง และวิธีแก้ปัญหานี้สุดท้ายคือแก้ตามลักษณะที่ 3 (11.57%) คือวิธีการที่ครูลงโทษนักเรียนโดยความเห็นของครูฝ่ายเดียว โดยนักเรียนจะยินยอมหรือไม่ไม่ทราบ และการลงโทษนั้นยังใช้เป็นตัวอย่างของกลุ่ม และยังใช้ว่าจากว่ากล่าวให้นักเรียนเกิดความอับอายอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับหลักการปกครองเผด็จการที่ จรูญ ลูภาพ² กล่าวว่า เป็นระบบที่จำกัดเสรีภาพของประชาชน ใช้การลงโทษที่รุนแรงตามความเห็นของผู้ปกครอง ผู้ใต้ปกครองต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เกี่ยวกับการแก้ปัญหานี้โดยวิธีการลงโทษนี้ สแตนลีย์³ ได้ศึกษาวิธีการแก้ปัญหานักเรียน พบว่า ครูใช้การลงโทษ 13.9%

3. ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหานักเรียนทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 5 กรมสามัญศึกษา

3.1 ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหานักเรียนทางวินัยของนักเรียนนั้น พบว่าครูและนักเรียนเห็นด้วยกับการแก้ปัญหานักเรียนตามลักษณะที่ 1 คือใช้หลักของเหตุผลไม่ทำให้นักเรียนเกิดความอับอายใจมากกว่าการแก้โดยลักษณะอื่น ๆ คือร้อยละ 84.13 และ 79.18 ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้เพราะมนุษย์ทุกคนชอบความมีเมตตาธรรม ความมีเหตุผลมากกว่าการที่จะใช้กำลังและอำนาจนั่นเอง ซึ่งย่อมจะทำให้นักเรียนเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในภายภาคหน้า เช่น ปัญหาเด็กเรียนขาดเรียนบ่อย ๆ ครูแก้ปัญหานักเรียนตามสาเหตุ เช่น เด็กเกียจคร้านก็ให้มีเพื่อนที่ขยัน

¹ ประสาท หลักศิลา, ปัญหาสังคม (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ก้าวหน้า, 2508), หน้า 172

² จรูญ ลูภาพ, หลักรัฐศาสตร์ (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2514), หน้า 223

³ William Oliver Stanley, Social Foundation of Education (New York : Dryden Press, 1955), p. 184-192

เป็นต้น ครูและนักเรียนเห็นด้วยร้อยละ 90.26 และ 83.48 หรือปัญหานักเรียนมาล่าช้าบ่อยครั้ง ครูแก้ปัญหาโดยร่วมมือกับผู้ปกครอง เช่นบ้านอยู่ไกลก็ให้ปรับตัวมากขึ้น ครูและนักเรียนเห็นด้วยร้อยละ 92.67 และ 85.92 เป็นต้น ปัญหาใดที่มีการแก้ไขไปในทางที่ครูลงโทษนักเรียนโดยความเห็นของครูฝ่ายเดียว การลงโทษเพื่อเป็นตัวอย่างของกลุ่ม และการใช้วาจา กล่าวเพื่อให้นักเรียนเกิดความขังคับใจ ร้อยละของการเห็นด้วยของครูและนักเรียนจะต่ำและอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน เช่น แต่งกายผิดระเบียบ ครูแก้ปัญหาโดยเรียกออกจากแถวลงโทษ หลังจากให้นักเรียนอื่นเข้าห้อง เช่นการกรรณฆม เป็นต้น ครูและนักเรียน "เห็นด้วย" ร้อยละ 21.99 และ 22.46 หรือความขัดแย้ง กรณีที่นักเรียนผิดลงโทษตามความหนักเบา พร้อมทั้งอบรมชี้แจงเหตุผล พร้อมให้ขอโทษคู่กรณี ครูและนักเรียน "เห็นด้วย" ร้อยละ 54.81 และ 41.68 หรือปัญหาความทะเลาะวิวาท ครูแก้ปัญหาโดยดูว่ากล่าวนักเรียนผู้นั้นทันทีต่อหน้าเพื่อน ๆ เพื่อให้รู้ถึงนิสัยไม่ดีและไม่เอาเป็นเยี่ยงอย่าง ครูและนักเรียน "เห็นด้วย" ร้อยละ 28.00 และ 33.65 ด้วยเหตุนี้จึงทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของครูและนักเรียน พบว่าครูและนักเรียนมีความคิดเห็นต่อวิธีแก้ปัญหาของนักเรียนในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะประเพณีและวัฒนธรรมอันดีของไทยได้หล่อหลอมให้ผู้ใหญ่ฝึกอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบให้ความรัก ควบคุมให้อยู่ในระเบียบ มีความเชื่อฟัง เมตตากรุณาต่อผู้อื่น และยอมเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้ใหญ่ จึงมีผลทำให้ความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อวิธีการแก้ปัญหาวินัยของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

3.2 ความคิดเห็นของครูและนักเรียนตามเพศต่อการแก้ปัญหาวินัยของนักเรียน ปรากฏว่าแตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากบุคลิกภาพของเพศหญิงกับเพศชายแตกต่างกัน เพศหญิงชอบความสงบ เลี้ยงม่ออนโยน เพศชายชอบความรุนแรง เข้มแข็ง ปัญหาใดที่แก้โดยวิธีนุ่มนวลเพศหญิงรู้สึกพอใจ ปัญหาใดที่แก้โดยวิธีรุนแรงเพศชายมักพึงพอใจ ซึ่งทำให้ความคิดเห็นของครูตามเพศต่อการแก้ปัญหาวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน สอดคล้องกับการวิจัยของ เล่งเจียม อินทรมย์¹ ที่ทำการสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมนักเรียน ใน

¹ เล่งเจียม อินทรมย์, "การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาวินัยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (ปริญาณานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2503), หน้า 43-48

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานครจำนวน 40 โรงเรียน พบว่า ครูที่มีอายุต่างกัน เพศต่างกัน และครูที่สอนในโรงเรียนต่างประเภทกัน มีความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องของนักเรียนต่างกัน เกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนตามเพศต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันนั้น เนื่องจากเด็กหญิงและเด็กชายมีการแสดงออกที่แตกต่างกัน มีผลทำให้ความคิดเห็นต่อระเบียบวินัยแตกต่างกันไปด้วย ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อบุคคลิกภาพของเด็ก วัฒนธรรมไทยเด็กหญิงจะต้องเรียบร้อย สบเล้งเรียบร้อย อ่อนหวาน อยู่กับเหย้ากับเรือน ส่วนเด็กชายมีโอกาสเข้าสังคมเที่ยวเตร่มากกว่าเด็กหญิง มีความกล้าหาญ แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ มากกว่าเด็กหญิง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ โจนส์¹ ซึ่งได้ศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในด้านการปฏิบัติตามวินัย พบว่าเด็กชายจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเด็กหญิง ทั้งนี้เพราะสังคมมีใต้มุ่งหวังให้หญิงและชายมีพฤติกรรมที่เหมือนกัน การฝึกอบรมเด็กแต่ละเพศจึงต่างกัน

4. ผลการปฏิบัติตรงกับความคิดเห็นของครูและนักเรียนต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนนั้น พบว่าเป็นปัญหาที่น่าสนใจคือ ผลการปฏิบัติไม่บ่อยครั้ง (ต่ำกว่า 50%) แต่มีครูและนักเรียน "เห็นด้วย" (70% ขึ้นไป) ต่อวิธีการแก้ปัญหายังนั้น ซึ่งมีจำนวนวิธีแก้ 38 วิธีในจำนวนวิธีแก้ทั้งหมด 109 วิธี เป็นปัญหาที่น่าจะแก้ไข โดยการใช้องค์ประกอบที่บ่อยครั้งมากขึ้น เพื่อเป็นผลดีแก่ครูและนักเรียน ครูได้มีความสบายใจ นักเรียนพร้อมที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีเหตุผลที่ดีในอนาคต เพราะตามหลักของประชาธิปไตย เอ ดี ลิน ซี (A.D. Lindsay)² กล่าวว่ามนุษย์ควรเคารพบุคคลิกภาพของกันและกัน ร่วมกันปรึกษาหารือและถกเถียงกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งกฎเกณฑ์ของเสรีภาพ เพื่อให้แต่ละคนบรรลุในชีวิตอันเสรี ปัญหาที่ว่าทำไมวิธีแก้ปัญหานั้น 38 วิธีที่ค้นพบนี้ไม่ได้นำมาถูกใช้บ่อยครั้ง เพราะเหตุว่า ประการที่หนึ่งครูดำเนินตามวิธีการ

¹V. Johns, "Character Development in Children," An Objective Approach in Carmichael Manual of Child Psychology (New York : John Wiley and Sons, 1954), p.781-832

²A.D. Lindsay, The Essentials of Democracy (Philadelphia : University of Pennsylvania Press, 1929), p. 35-37

ที่เคยขึ้นมาเมื่อครั้งที่ เป็นนักเรียนและยอมรับปฏิบัติกันเรื่อยมา ประการที่สอง ครูไม่ได้มีการ
อบรม ตกลงกันในที่ประชุม เพื่อหาข้อยุติในการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน ประการที่สาม
ยังไม่มี การวิจัยเกี่ยวกับเรื่องปัญหาและวิธีแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนอย่างเพียงพอ เลยกทำ
ให้ยังหาข้อยุติไม่ได้

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาริชัยต่อจากการวิจัยนี้

1. การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน จะกระทำ
ได้ในภาคการศึกษาอื่น ๆ ทั้งในโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล
2. การศึกษาความคิดเห็นต่อการแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนนั้น ทำการศึกษา
เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูและผู้ปกครองนักเรียน

การนำผลการวิจัยไปใช้

1. การสร้างระเบียบวินัยของโรงเรียน

เนื่องจากว่า ครูเป็นผู้ใกล้ชิดนักเรียน ย่อมเข้าใจและเห็นข้อบกพร่อง
ต่าง ๆ ของนักเรียน และครูยังเป็นผู้รักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน
ส่วนนักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน และผู้ปกครองเป็นผู้
ควบคุมดูแลนักเรียนที่บ้าน เพื่อขจัดปัญหาขัดแย้งระหว่างครูและผู้ปกครอง
ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการและโรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ครู นักเรียน
และผู้ปกครองทั้งชายและหญิง มีส่วนร่วมในการกำหนดระเบียบวินัยของ
โรงเรียน และควรรับฟังความคิดเห็นข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพราะจาก
การศึกษาพบว่า ครูและนักเรียนที่ต่างเพศกัน มีความคิดเห็นต่อการแก้
ปัญหาทางวินัยของนักเรียนต่างกัน ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาทาง
วินัยของนักเรียน

2. การป้องกันปัญหาทางวินัยของนักเรียน

โรงเรียนควรจัดทำเอกสารคู่มือการปกครองนักเรียนสำหรับครูและผู้ปก
ครองชั้น แจงให้ทราบเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ เพื่อให้ครูและ
ผู้ปกครองช่วยเหลือเอาใจใส่ดูแลนักเรียน และควรขอความร่วมมือจาก
ผู้ปกครองและนักเรียนอื่น ๆ ให้รายงานความประพฤติของนักเรียนที่กระทำ

ผิดระเบียบข้อ บังคับต่าง ๆ ของโรงเรียน อันจะนำความเสื่อมเสียเกียรติยศและชื่อเสียงของโรงเรียน ผู้ปกครองและครูควรมีโอกาสพบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อย่างน้อยภาคเรียนละ 1-2 ครั้ง โดยทางโรงเรียนจัดตั้งสมาคมครู-ผู้ปกครองขึ้น สมาคมครู-ผู้ปกครอง จะช่วยให้ผู้ปกครองเด็กแต่ละคนได้พบปะกัน ทราบปัญหาและอภิปรายปัญหาาร่วมกัน และยังสามารถมีโอกาสพบปะปรึกษาหารือกับครูมากขึ้น แทนที่ครูจะพบผู้ปกครองเมื่อมีปัญหาเท่านั้น ทางโรงเรียนควรมีหนังสือแจ้งผู้ปกครองทราบทุกครั้ง ที่จัดกิจกรรมต่าง ๆ ขึ้น นอกจากนี้ครูและผู้ปกครองไม่ควรเข้มงวด หรือตามใจนักเรียนมากเกินไป หรือ ปล่อยปละนักเรียนจนขาดความรับผิดชอบ เมื่อเห็นเด็กกระทำผิดควรประคับประคองชี้แจงโดยดีไม่ดุ

3. การแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียนและการลงโทษ

จากการวิจัยพบว่า การแก้ปัญหาทางวินัยของนักเรียน ใช้เหตุผลโดยไม่ทำให้นักเรียนเกิดความขงคับใจสูงสุด ครูและนักเรียนเห็นสอดคล้องกันกับการแก้ปัญหโดยวิธีนี้ ใน 32 ปัญหาและ 109 วิธีแก้ มี 47 วิธีแก้ที่ครูและนักเรียนเห็นด้วยสอดคล้องกัน ดังสรุปไว้ในบทที่ 5 หัวข้อ 3 หน้า 119-125 ซึ่งเสนอแนะให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่น กระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารโรงเรียน นำไปเผยแพร่กับครู-อาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษา พิจารณาใช้แก้ปัญหตามความเหมาะสม และการลงโทษนักเรียนนั้นเสนอแนะว่า ควรพิจารณาโทษของนักเรียนตามลำดับความผิด ความผิดครั้งแรก ๆ ให้อบรมชี้แจงโดยดี ครั้งต่อ ๆ ไปเพิ่มโทษให้มากขึ้น เช่น เขียน ภาคทัณฑ์ พักการเรียน ให้ออก และไล่ออก เป็นต้น โดยมีเหตุผลประกอบ การลงโทษนักเรียนต้องมุ่งระงับไม่ให้นักเรียนเข้าใจว่าเป็นการแก้แค้น ในการพิจารณาโทษนักเรียนที่กระทำผิดรุนแรง ควรใช้ครูหลาย ๆ ฝ่าย และผู้ปกครองร่วมปรึกษาหารือ เพื่อหาข้อยุติก่อนการลงโทษ และอย่าได้ลงโทษโดยไม่แจ้งให้ผู้ปกครองทราบก่อนเป็นอันขาด เพื่อขจัดปัญหาขัดแย้งระหว่างครูและผู้ปกครองนักเรียน